

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **A. T.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 36 Az 64/2005 - 20, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, **s e s t a n o v í** ve výši 1279,30 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. OAM-265/VL-10-ZA05-2005, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně byla snaha o legalizaci pobytu n území ČR, kam přijela výhradně za prací. Její odchod ze země původu byl motivován snahou o lepší existenční zajištění.

Žalobkyně napadla dne 20. 4. 2005 citované rozhodnutí včasným podáním, ve kterém žalovanému vytkla porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu. Podle názoru stěžovatelky byla postupem žalovaného porušena zásada zákazu vyhoštění a navrácení (non-refoulement) obsažená v Ženevské úmluvě. Navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením č. j. 36 Az 64/2005 - 12 vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnila své podání ze dne 20. 4. 2005 o svůj podpis. Krajský soud stěžovatelku rovněž poučil, že nebude-li jeho výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno a podání doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o tomto podání odmítne.

Usnesení krajského soudu bylo žalobkyni zasláno doporučeně, přičemž z připojené dodejky vyplývá, že žalobkyně nebyla zastižena na místě svého trvalého pobytu, a proto byla zásilka dne 17. 5. 2006 uložena na poště. Posledním dnem, kdy si žalobkyně mohla vyzvednout uložené usnesení krajského soudu, aniž by byla aplikována tzv. fikce doručení, bylo pondělí 22. 5. 2006. Protože žalobkyně si zásilku vůbec nevyzvedla byla aplikována fikce doručení výše uvedeným dnem v souladu s ust. § 50c odst. 4 o. s. ř. za použití ust. § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve stanovené lhůtě a ostatně ani později žalobkyně na výzvu soudu nereagovala.

Krajský soud v Brně proto usnesením ze dne 30. 6. 2006, č. j. 36 Az 64/2005 - 20, podání žalobkyně ze dne 20. 4. 2005 odmítl, neboť podle jeho názoru toto podání postrádalo základní náležitost podání, a to vlastnoruční podpis žalobkyně, přičemž tato vada nebyla ani k výzvě krajského soudu ve stanovené lhůtě odstraněna.

Proti posledně citovanému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že její podání postrádá základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 písm. a) až f) s. ř. s. Má zato, že o jejím podání bylo možno dále jednat a ve věci meritorně rozhodnout. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým usnesení Krajského soudu v Brně zruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Své vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná nezaslala.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti

pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného ručně psanou žalobu, na jejímž konci naznačila přerušovanou čarou místo pro vlastnoruční podpis stěžovatelky; pod touto čarou bylo čitelně uvedeno stěžovatelčino jméno. Samotný podpis však na podání chyběl. Jméno pod přerušovanou čarou přitom za podpis není možno považovat, neboť ve spise je založeno několik podání podepsaných stěžovatelkou, přičemž tyto podpisy se vyznačují specifickou grafickou podobou, která je s označením stěžovatelčina jména na jejím podání ze dne 20. 4. 2005 nezaměnitelná. Ostatně stěžovatelka ve své kasační stížnosti ani netvrdí, že by její podání, jímž brojila proti rozhodnutí žalovaného, její vlastnoruční podpis obsahovalo.

Podle ustanovení § 37 odst. 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. V případě, že podání nemá patřičné náležitosti, předseda senátu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud rozhodl správně, pokud stěžovatelčino podání, na kterém chyběl její vlastnoruční podpis, jenž nebyl ani přes výzvu soudu doplněn, podle ustanovení § 37 odst. 5 odmítl. Ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. počítá s podpisem podání jako s esenciální náležitostí každého podání, a tudíž je třeba absenci této náležitosti vnímat jako vadu, pro niž není možno v řízení pokračovat. Chybějící podpis totiž znamená, že není možno ověřit, zda žaloba byla projevem vůle žalobkyně domáhat se tímto podáním u soudu ochrany svého veřejného subjektivního práva či nikoliv.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit, neboť zdejší soud neshledal jeho rozhodnutí o odmítnutí návrhu nezákonným.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Pěvě Skýbové, která byla ustanovena stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2005, č. j. 36 Az 64/2005 - 46, byla stanovena za jeden úkon právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 1 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky a DPH ve výši 204,30 Kč (19%), celkem tedy 1279,30 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu